

Hana Pinknerová

Proboha, zase kniha!

**O děkovné modlitbě a bublifuku,
o klobásách s láskou
a štědrovečerním zlatém chvění**

Edice
Courage

Hana Pinknerová

Proboha, zase kniha!

**O děkovné modlitbě a bublifuku,
o klobásách s láskou
a štědrovečerním zlatém chvění**

**karmelitánské
nakladatelství**

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Pinknerová, Hana, 1963-

Proboha, zase kniha! : o děkovné modlitbě a bibliofiku, o klobásách s láskou i štědrovečerním zlatém chvění / Hana Pinknerová. -- V Praze : Karmelitánské nakladatelství, 2024. -- 126 stran. -- (Courage ; svazek 8)
Vydalo Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s.r.o.

ISBN 978-80-7566-547-8 (brožováno)

* 821.162.3-3 * 27-184 * 316.728 * 27 * (0:82-3) * (0:82-4)

- Bůh a člověk -- křesťanské pojetí
- každodenní život -- křesťanské pojetí
- české prózy
- fejetony

821.162.3-3 - Česká próza [25]

© KatMedia, s. r. o., Praha, 2024

ISBN 978-80-7566-547-8

Obsah

Předmluva	8
Úvod	10
I. BŮH MI TO DAL PÍSEMĚ (O DUCHOVNÍCH VĚCECH)	11
Nikdy dřív nebylo tak snadné se postit	13
Bez kritického myšlení není růstu ani posunu	14
O zítřku ještě nic nevíme a včerejšek už byl	17
Obyčejná lidská blízkost někdy stačí	19
Děkovná modlitba a bublifuk	20
Bůh si to bude moci později v klidu přečíst	22
Zbavovat se smradlavých plodů	23
Tichost člověku umožní, aby pozorně naslouchal	25
Strategický Štěpánův svátek	27
Patnáct vteřin přidaných k věčnosti	29
Nečekané oslovení	30
Může se láska k Božímu slovu vyjadřovat i jinak?	33
Moje duše mě dostihla za osm minut	34
Květná neděle je svátkem zrady	36
Je Bůh opravdu dobrý?	38
Copak jde ležet na kanapi, když je kolem tolik práce?	39
Já tě vidím	41
Vzkříšení a smysl křesťanství	43
Bůh mi to dal písemně	45
Bůh mi to připomněl, a dokonce třikrát	47
Bůh vidí za hradby naší předstírané dokonalosti	48
Celozrná hořčice vypráví o víře	50

II. VŠECHNO SE VE MNĚ SVÍRÁ 53

(O UKRAJINĚ)

Dej, co máš	55
Make buhta, not war	56
Nejmenuje se Marie	57
Roza odjíždí domů	59
Síla mé radosti	61
Lidi si potřebují promluvit	62
Máme moc pomoci dětem, kterým nemohou pomoci vlastní rodiče	64
Klobásky s láskou	65
Jsmo bohatí, protože žijeme v hojnosti míru	67
Jací vlastně jsou?	68
Jsmo tak rozdílně stvořeni právě proto, abychom se doplňovali	70

III. NA ŠTĚSTÍ MI ZÁLEŽÍ 73

(O SPOLEČNOSTI, VZTAZÍCH A ŽIVOTNÍM STYLU)

Věta načmáraná křídou na betonovém plotě	75
Stačí jeden nedisciplinovaný chlap a výchovné úsilí je v háji	76
Původně se přece slavil slunovrat	78
Pamatujeme si ji pro to, co dávala	80
Křehkost stáří nás dráždí	81
Co je špatného na patosu?	84
Možná by tolik lidí neztroukalo, kdyby měli přístavy	85
Když jednáš, jako bys miloval	87
Kdo by chtěl být na Štědrý večer sám?	88
Jsmo spolu rádi	90

Jak vzpomínat na zesnulé	92
A tak jsem napsala	94
Adventní kalendář je pro mě formou vyznání lásky	96
Budu věřit, že to mohl být Mikuláš	98
Z nadhledu uvidíme větší obraz	99
Věřím, že hledání krásy formuje krásné oči	101
Štědrovečerní zlaté chvění	103
Nemusím se stydět za své nedokonalosti – právě ony tvoří mou dnešní dokonalost	105
Na štěstí mi záleží	106
Může mít lidský život vyšší hodnotu, než má?	108
Má reakce na některá slova odhaluje mou vnitřní žízeň	110
Soucit je výrazně Boží	112
Každý světec má minulost a každý hříšník budoucnost	114
Každý může mít štěstí	115
Jsem jako počítač, který musí zpracovat data a dočasně nereaguje	117
Jednoduchá otázka může otevřít tajné komnaty	118
Chápete, že zdraví nemůže nikdy předstihnout lásku?	120
Čerpá svou sílu z místa, kterému nějak věří	122
Co si myslíte o odpočinku, zpomalení a tichu?	123
Vůně mají moc vybavovat nám vzpomínky	125

Předmluva

Za online magazín *www.proboha.cz* jsem Hanku pozval ke spolupráci na základě její bohaté autorské historie v psaní knih, fejetonů a příběhů z běžného života. Naším cílem bylo oslovit čtenáře jasným pohledem na každodennost, která reflektuje křesťanskou zkušenost autorky. Její fejetony patří mezi nejoblíbenější články v rámci magazínu. Přináší osvěžující reflexi krás a výzev, jež nám každý den nabízí.

Čekání v samoobsluze může přinést nečekané momenty plné nervózního přešlapování, ale i humoru a zábavy. Pro Hanku Pinknerovou je střídání zákazníků u pokladního pásu překvapivě pestrým a zajímavým zážitkem plným podnětů a drobných příběhů. „Když nasloucháte, dozvíte se víc, než byste chtěli,“ zní trefný postřeh jednoho z mnoha literárních zastavení, která autorka v posledních čtyřech letech věnovala svým pohledům na každodenní život s nezaměnitelným humorem a důvtipem, ale i moudrostí.

Hanka se ve svých příbězích nebojí ponořit do samotného srdce života. S lehkostí a nadsázkou nás jím provází prostřednictvím svých pozorování a úvah, inspirovaných obyčejnými situacemi, jež mnohdy přehlízíme či prožíváme příliš rutinně. Její pohled je však obohacen o jedinečný aspekt – reflektuje život s Pánem Bohem.

Každý z nás má tendenci vnímat běžné aktivity a mezilidské vztahy jako samozřejmé až do okamžiku, kdy nás něco přiměje k zastavení a přinutí přehodnotit svoje postoje a jednání. Autorka nás svými fejetony zve k této reflexi. Jak se například laskavost a ohleduplnost projevují v našem každodenním životě? Jaké jsou výzvy, když se

snažíme být laskaví vůči všem lidem, bez ohledu na jejich reakce nebo chování?

V každém fejetonu naleznete jemný odstín humoru a zároveň věcnou podstatu, která nás vyzývá k hlubšímu porozumění sobě samým a k prozkoumání našich vztahů s ostatními lidmi i s Bohem. Hana Pinknerová nám připomíná, že život je plný příležitostí k růstu a k poznání Boží lásky.

Doufám, že si tuto knihu užijete a že v ní objevíte inspiraci, pobavení a také vám pomůže lépe porozumět tomu, jak se dívat na svět kolem sebe s otevřeným srdcem a s Pánem Bohem po boku.

Vašek Radoš

Úvod

Když mi napsal Vašek Radoš, šéfredaktor internetového magazínu Proboha!, že by stál o mé pravidelné příspěvky, srdce ve mně radostí poskočilo. Moc jsem si přála něco takového dělat, ale netroufala jsem si sama někomu své komentáře nabízet. Myslela jsem si, že nejsem tak chytrá jako většina komentátorů, které pravidelně sleduju a s oblibou porovnávám své pohledy s těmi jejich.

Ovšem na výzvu jsem reagovala po svém: „Jasně, to jsem ještě nedělala, to mi určitě půjde.“ Zjistila jsem, že originalita mých komentářů není v mimořádných informacích, jaké nikdo jiný nezná, nebo v neobyčejné prozíravosti, která všechno dokáže vysvětlit. V tom mé obdarování nespočívá. Zdá se mi, že svět a jeho události potřebuju popisovat nebo připomínkovat z té pozice, na jaké stojím. Drobné situace, které pozoruju cestou do práce, rozhovory, které vedu ve svém knihkupectví, zkušenosti ze situací, které prožívám v běžných dnech doma nebo na poště, v samoobsluze v naší ulici nebo někde v parku, to vše odráží důležité životní principy, významné světové události a naše reakce na ně.

Když je nějaký úkol moc velký – a komentování okolního světa mi tak připadalo –, rozdělím ho na několik menších. I proto jsem tuto knihu rozdělila na tři části. Nejprve probírám témata duchovní, následuje Ukrajina a nakonec se zabývám společností, vztahy a životním stylem. Je to jinak než v magazínu. Tam se každý týden zabývám právě tím tématem, které mi nedá spát.

Přeju vám hezké čtení.

Hana Pinknerová

I.

Bůh mi to dal písemně

(O duchovních věcech)

Nikdy dřív nebylo tak snadné se postit

Je nejspíš spousta lidí, kteří nikdy nečetli biblickou knihu Izaiášovu a neznají jeho definici půstu. Byli by překvapeni, kdyby zjistili, že tam není vůbec nic o zákazu konzumace masa a masných výrobků. No fakt, není tam ani slovo. Co je to teda ten půst?

Asi jsem naivní, a kdybych se s tím osobně nesetkala, nevěřila bych. Jsou lidé, kteří se domnívají, že křesťan se pozná podle toho, že na Zelený čtvrtek obědvá špenát a večer si zajde na zelené pivo. Na Velký pátek nesní ani vláček masa. O Bílé sobotě nepere a hlavně nevěší velké prádlo ani nepracuje na zahradě, protože rýt v hlíně se nesmí. Tohle mi dnes vysvětloval jeden pán a myslel to naprosto vážně. Nejdřív jsem se smála, ale pak jsem pochopila, že nevtipkuje. Divil se, že to nevím. Smích mě přešel. V biblické knize Izaiáš se o půstu mluví zcela odlišně. Je tam výslovně napsáno: „Vždyť si stejně děláte, co chcete, tak o čem mluvíte, jaký půst? Chcete se mi zavděčit, ale jen mě trápíte.“ Bůh si přeje, abychom bojovali proti nespravedlnosti, navraceli svobodu a dávali naději. Chce, abychom snímali břemena, která tíží, sytili hladové, poskytovali přístřeší vyhnancům a pocestným, oblékali ty, kdo to potřebují. Právě v období předvelikonočního půstu máme naprosto dokonalé příležitosti k postním aktivitám a ještě si z nich můžeme vybrat.

Jasně, že nejdůležitější je dát si čas a prostor k naslouchání. Co vlastně Bůh po mně chce? Mám bojovat proti nespravedlnosti. Znamená to účastnit se demonstrací, podepisovat petice, nebo se jen prostě někoho v rozhovoru zastat? Mám navracet svobodu. Co tohle znamená? Třeba odpustit někomu, kdo to má u mne dlouho rozlité, s kým dlouho nemluvíme? Možná si musím přestat představovat,

jak mé děti mají žít a co je pro ně to nejlepší. Třeba jim potřebuju dát svobodu, aby žily, jak samy věří. Aby si dělaly své chyby a učily se z nich. A pravděpodobně zjistím, že se ve svých životních volbách nemýlily ony.

Třeba je mým úkolem dávat druhým naději. Kde ji ale vezmu? Sama nejprve musím naději mít a teprve potom ji dokážu někomu vlévat do žil. Hledat a nalézt v průběhu pústu naději, to je krásný úkol. Každý, kdo ji nalezne, už nebude mít potíže ji dávat. Naděje je nakažlivá a každý ji nutně potřebuje.

Sytit, oblékat a materiálně pomáhat, to je z toho všeho tak nějak ještě nejjednodušší, žijeme si v hojnosti. Každý může někoho pozvat na oběd, nebo aspoň na kávu a zákušek. Většina z nás má víc než dvě trička, dvě bundy nebo dvoje boty. Dávat materiální dary těm, kdo nemají nic, bylo až donedávna pro většinu z nás něčím nepředstavitelným. Kolem nás přece nebyli lidé, kteří by neměli nic. Mohli se vyskytovat takoví, kteří měli méně nebo horší věci než my, ale nic? A vidíte, teď tu jsou. Chodí po našich ulicích, postávají na náměstích a nemají nic. Často ani tu naději. Nikdy dřív nebylo tak snadné se postit, co myslíte?

Bez kritického myšlení není růstu ani posunu

Hned na začátku se musím přiznat. Mé první zaměstnání mne ovlivnilo na celý život. Možná jde o deformaci, možná je to jen nastavení mé mysli. Hned po škole mě přijali do redakce hudebního časopisu, kde jsem pracovala pár let jako hudební kritik. Později jsem si mockrát musela vyslechnout, že jsem příliš kritická.

Během života se mi mnohokrát dostalo pohoršeného označení „Ty kritiku“. Jeden vážený muž naznačoval, že

snad mám ducha kritiky. V křesťanském prostředí, kde jsem se pohybovala, se kritika prostě nenosila. Když hráli hudebníci falešně, nesmělo se jim to říct, protože by je to mohlo zranit. Muselo se říkat, že Bůh hledí hlavně na srdce.

Připadalo mi to nesmyslné, protože bez kritického myšlení přece není žádného vývoje, růstu ani posunu. Naučila jsem se opatrně našlapovat, zvládla jsem si nechávat pro sebe spoustu myšlenek a názorů a hodně jsem o tom uvažovala. Kriticky myslet jsem nikdy nepřestala, ale ledacos jsem o tomto oboru pochopila.

Nekritický způsob myšlení, který mě vždycky iritoval, v sobě skrývá pýchu a strach. Vyjadřuje postoj, že všechno je v pořádku, možná dokonce skvělé, nic není třeba zlepšovat, růstu nám není zapotřebí. Obavy vzbuzuje očekávaná reakce na jakékoli hodnocení, které by nebylo bezpodmínečnou pochvalou.

Lidé, kteří jsou nekritičtí, často argumentují tím, že „Kdo kritizuje, nemá lásku“. Nikdy jsem to nepochopila. Jsem přesvědčená, že je tomu právě naopak. Kdo se někdy vzdělával v nějakém uměleckém oboru nebo sportu, fundovanou kritiku vyhledával. Každý ví, že když nevidí své chyby, nemůže je opravovat. Muzikanti a sportovci si platí učitele a trenéry, aby jim říkali, co nedělají správně a v čem se mohou zlepšovat. Proč se kolem kritického myšlení dělá takový povyk?

Tajemství se skrývá v rozdílu mezi myšlením kritickým a kritizujícím. Oba způsoby jsou založeny na dobré analýze. Kriticky myslící člověk rozumí oboru, v němž se dopouští kritických soudů. Umí dobře argumentovat a postihnout slabiny i silné stránky. Často zná způsob řešení nedostatků, dovede navrhnout další cestu.

Myšlení kritické v sobě tedy má něco podstatného a velmi cenného, co pomáhá sdělovat kritické postřehy

přijatelným způsobem. Má v sobě lásku. Obsahuje touhu po růstu, soucit a laskavost. Pozor, teď přijde ten rozdíl: myšlení kritizující své postřehy nasolí bez ohledů na city kritizovaných nebo kontext situace.

Nechci tvrdit, že jsem vždy dokázala své kritické postřehy, jakkoli mohly být fundované a správné, sdělovat laskavým způsobem. Nicméně se to celoživotně učím. Pracuju na svých motivech. Kázním se v trpělivosti, abych dokázala počkat s vyslovením svých kritických soudů až do chvíle, kdy vím, že zvládnou zaujmout laskavý přístup.

Někdy však ani ty nejlaskavější věty nestačí. Někdo prostě nic kritického k sobě slyšet nechce. Utvrzuje se v přesvědčení, že růst nepotřebuje. Takovému názoru nelze čelit, takovému člověku není pomoci. I když víme, že přijmout kritiku nebývá snadné, víme přece také, že bez kritiky nemáme šanci růst.

Přestože pro mne může být hořké naslouchat kritizujícím větám bez ohledu na mé city, moje kritické myšlení mi umožní rozpoznat, že kritik má pravdu. Mohu tedy výtky přijmout, i když pocházejí z myšlení kritizujícího. Nemusím se urážet a cítit se zraněná, vždyť přece růst a vývoj jsou Boží vlastnosti.

Myslím, že jsem se přestala bát kritických soudů ke své osobě. Vždyť v nejhorším případě je to jen nešikovné kritizující myšlení! Já jsem přece schopná vyhodnotit, zda nepříznivé názory přijmout, nebo odmítnout. Pokud budou mít pravdu, sláva! Víím, co mohu zlepšit. Jestli mé kritické myšlení vyhodnotí cizí názor jako nesprávný, taky sláva! Nemusím se jím dále zabývat.

Tohle prosté rozdělení mi moc pomáhá. Nekritickým myšlením se už vlastně ani nezabývám. Kritické a kritizující myšlenky se učím správně přijímat a správně formulovat. Zdá se mi to důležité pro všechny oblasti života, pro

všechny disciplíny, pro praktické i teoretické obory lidské činnosti.

O zítřku ještě nic nevíme a včerejšek už byl

Představte si, že jste se ke konci prázdnin setkali s přáteli. Sedíte spolu na zahradě, opékáte špekáčky, kousky sýra a krajíčky chleba. Oheň praská a voní. Popijíte pivo a limonády, které se chladí ve kbelíku se studenou vodou vedle lavičky. Povídáte si, smějete se. O nedaleký strom se opírá kytara a vy víte, že později, až se všichni najíte, a ještě trochu víc se setmí, si společně zazpíváte.

Zatím jsou na řadě zážitky z dovolených. Každý něco prožil, každý něco vypráví. Jeden z přátel dává k dobrému historky z exotické ciziny. Vypráví vtipně, dobře si všimal různých odlišností a kulturních zvláštností, člověk ho poslouchá rád. Jeho žena přidává popisy jídla. Je kuchařka, takže problematice rozumí. Všichni jí rádi nasloucháme, i když je nesmělá. Ale její popisy jídla jsou tak šťavnaté, že máme pocit, jako bychom s ní seděli u stolu plného různých podivných barevných a voňavých lahůdek, až se nám sbíhají sliny.

Potom vypráví Pepa. Dává k lepšímu příběh, který se mu stal na dovolené před třiceti lety. Příběh je to zajímavý a Pepa je dobrý vypravěč. S napětím čekáme na pointu. Ach, dobře to dopadlo a všichni si oddechujeme. Pepa povzbuzen úspěchem svého vyprávění přidá ještě jednu podobnou historku. Znovu je to dobře vystavěný příběh s troškou napětí a hezkým poučením na závěr. Ale znovu se odehrává v době před třiceti lety.

Napadá mě, že Pepovy nejlepší historky pocházejí vždycky ze stejné doby – před třiceti a více lety. Copak od té

doby nebyl nikde na dovolené? Nikdy později nic zajímavého neprožil? Není to divné? Nevím, jestli jsem jediná, kdo si toho všiml, a nechtěla bych jej nějak zahanbit. Ale pořád mi to vrtá hlavou. Jak to, že Pepa nemá nové příběhy?

V noci jsem nemohla spát, možná za to mohly ty dva špekáčky, co jsem snědla, možná i ty dva Pepovy příběhy. Strašně silně mi připomněly nedávný večer se sdílením svědectví o Božích zásadách v našem životě. Některá ta svědectví byla taky stará přes třicet let. Platí to ještě vůbec? Nemá být svědectví něco čerstvého, nového, co ještě voní životem? Sebelíp podané vyčichlé historky z dávných dob vlastně už ani za svědectví nepovažuju.

Ne, že by nebyly platné, že by nemohly zvěstovat slávu Boží, ale pokud nemáte jiný důkaz kontaktu s Bohem než příběh starý třicet let, pak se obávám, že máte problém. Bůh je přece Bohem dneška. Jasně, je taky Bohem včerejška a zítřka. Ale o zítřku ještě nic nevíme a včerejšek už byl. Jestli si nemůžete vzpomenout na něco skvělého, zázračného, povzbuzujícího a povznášejícího, co se stalo včera nebo nejpozději před týdnem, znáte vůbec Boha? A kde teda je?

Čerstvost je pro mne důležitým testem. Pokud si nemohu vzpomenout na nějaký svůj zážitek s Bohem starší maximálně týden, zdá se mi, že mám problém. Spojení se někde přerušilo. Kde se stala chyba? Na jeho straně určitě potíže nejsou, takže já jako příjemce musím zkontrolovat připojení. Kde jsem jej přehlédla, nevšimla si, že je Bůh se mnou, uprostřed nás – třebaže skrytý? Spolu s Augustinem si říkám: „Tys byl se mnou, a já jsem s tebou nebyl.“ Nutně potřebuju znovu navázat spojení se Životem.

Obyčejná lidská blízkost někdy stačí

Včera jsem měla v práci náročný den. Do mého knihkupectví přišlo hodně lidí. Ne snad že by ke mně všichni přicházeli nakupovat. Dost lidí ke mně přichází cíleně, aby se vyovídali, aby se někomu svěřili, aby se jim ulevilo. Víím, že jsem tu i pro tento účel, a nijak mi to nevadí. Jenže včera jich bylo moc a přinesli s sebou mnoho bolesti.

Dnes dopoledne jsem se ještě cítila trochu malátně. Zdálo se mi, že jsem ještě nenačerpala dost nové energie. Nestačila jsem to. Seděla jsem za počítačem a zanášela do databází prodané tituly. Je to taková mechanická práce, kterou nemám moc ráda, ale dnes to bylo přesně to pravé, co jsem byla schopna vykonávat. Nevyžaduje žádnou tvořivost a ani moc energie. Těšila jsem se, že až dokončím svůj seznam, seberu sílu a půjdu si uvařit čaj. Šálek pěkně horkého černého čaje mi udělá dobře.

Nade dveřmi zaklínkal zvoneček a vstoupila paní, s níž jsem mluvila včera odpoledne. Dnes vypadala docela jinak. Usmívala se. Hned jsem si vzpomněla, s čím za mnou předchozího dne přišla. Svěřila mi plno strachu a bolesti, na kterou není žádná rada, na niž nepůsobí žádná moudrá slova. Bylo mi jí líto a byla bych ji moc ráda nějak potěšila a povzbudila. Vůbec jsem však nevěděla, jak bych to mohla udělat.

Nenapadlo mě nic než věty levné útěchy, které by nebyly k ničemu. Osmělila jsem se a udělala jsem to jediné, co podle mne v tu chvíli dávalo smysl. Tu paní jsem objala. Ona se rozplakala. Chvíli jsme tak stály v objetí. Pak jsme od sebe rozpačitě poodstoupily, paní vytáhla kapesník a omluvila se. Já jsem jen mávla rukou, protože jsem nemohla mluvit, jinak bych se byla rozplakala taky.

Na rozloučenou mezi dveřmi jsem jen špitla, že se za ni pomodlím. Když odešla, cítila jsem se mizerně. Zdálo se mi, že jsem selhala. Nijak jsem jí nepomohla. Ničím jsem ji nepovzbudila. Tak trochu jsem prožívala něco jako provinění.

Teď ale vcházela jiná žena. Překvapeně jsem si sundala brýle a přivítala jsem ji. Podala mi kytku a řekla, že jsem jí včera strašně moc pomohla a je mi za to vděčná. Udiveně jsem na ni hleděla a nevěřila svým vlastním uším. Když se paní rozloučila a odešla, málem jsem zase brečela. To stačilo? Obyčejné objetí? Taková maličkost? Najednou jsem se cítila dost silná na to, abych si šla ten čaj uvařit hned. Potřebovala jsem nějak vstřebat tu lekci, co mi Bůh právě udělil.

Je to velké tajemství. Většinou tomu vůbec nerozumím. Nechápu, jak to funguje. Čekala bych, že na velké problémy je zapotřebí velké útěchy, zatímco na malé bolístky postačí malé potěšení. Překvapivě tomu tak nebývá. Často stačí „obyčejný“ soucit a lidská blízkost.

Děkovná modlitba a bublifuk

Koupila jsem si nový bublifuk. Ten nápad mě přepadl před pokladnou v drogerii, kde jsem prováděla nákup docela přiměřený ženě středního věku bez vnoučat. Prací prostředek, zubní pasta, papírové ubrousky a papírky proti zabarvení prádla v pračce. Stála jsem ve frontě, která postupovala jen zvolna, a pohledem jsem bloumala po vystaveném zboží. V poličce tam měli vystavené malé kulaté barevné nádobky s obrázky různých pohádkových hrdinů. Pocítila jsem náhlou nutnou potřebu mít bublifuk.

Moje racionální já namítalo, že je to zbytečnost. K čemu taková věc? Vždyť je to dětská hračka. A žádné